

По сухо, като еленътъ?
 Можешъ ли ти да хвъркашъ
 Тъй бързо, като гълъбътъ? —
 По добръ бѣ да знаешъ
 Само едничко хубаво,
 Неже ли много, че нищо.

Ж и в о п и с ц и.

Живописеца, Продановъ, живѣлъ въ една отъ главнитѣ улици на единъ голѣмъ градъ. Той ималъ двѣ дѣца: Марийка и Петко. Дѣцата си имали особена стая, въ която спѣли и която слънцето всѣка сутрина най-напрѣдъ огрѣвало. Играчкитѣ на дѣцата били наредени въ единъ кѣтъ на стаята имъ, но тѣ по-малко привличали вниманието на дѣцата, отъ колкото работната стая на баща имъ, въ която били наредени всѣкакви хубави картинки.

Бащата твърдѣ обичалъ дѣцата си, за гдѣто слушали както него, така и майка си, та имъ позволявалъ всѣкога да стоѣтъ въ работната стая, когато той рисувалъ картини. Нѣколко пѣти дохаждалъ стареца, дѣдо Павльо, съ бѣлата брада, седалъ на стола и баща имъ го рисувалъ. Братчето и сестричето всѣкогашъ се скѣсвали отъ смѣхъ, когато виждали, че дѣдо Павльо се обличалъ въ хубави дрѣхи и си тургалъ на главата твърдѣ голѣма кожена шапка, и тогава седалъ на стола да го рисуватъ. Баща имъ ги съвѣтвалъ, че е лошо и не прилично да се при-